

ideges félelemmel félt. Meg aztán az ő kis szobája barátságosabb volt és nem egyedül voltak. Abban az udvarban lakott a házigazdája is a családjával. Vilma még másnap, ahogy Baloghot elvitték, írt Kassára annak a tisztviselőnek aki neki a postaiügynöki állást megszerezte. Arra kérte, hogy tegyen valamit a Balogh érdekében.

És minden nap várta a postával a választ, de az csak késett. El nem tudta képzelni, hogy miért nem jön. Nem kapta talán meg, vagy egyáltalán nem törődik a dologgal, nem akar segíteni semmit?

Végre megjött a levél és az volt benne, hogy ő, Vilma menjen fel személyesen Kassára és úgy mondja el a dolgot élőszóval. Akkor talán lehet segíteni.

Vilma nagyon elszomorodott. Azt várta, hogy már a kész eredményt fogja kapni és itt van, még fel kell utazni és még akkor sem biztos.

— „Nagyon nehéz a dolog, írja a protektor a levélben. Mert az állam érdekéről van szó. Ez pedig nagyon fontos. Súlyosbítja a helyzetet, hogy Balogh magyar nemzetiségű és ez itt egyebet nem véve, magában is nagy bűn”.

Vilmának kedve lett volna sirni de belátta, hogy ez semmit sem változtatna a helyzeten. Tudta, hogy minden erejére szüksége van, hogy Baloghon segíthessen, tudta, hogy a gyengeség az eredményt késlelteti, esetleg teljesen lehetetlenné is teszi.

(Folytatjuk.)

Köd.

Köd, köd, köd . . . . .
 Már úgy hiszem, talán nincs is más, csak köd.
 Érzem : lassú-kegyetlen, mindent beföd.
 Köd kívül-belül szürke, rút, keserű —
 Búj benne félőn város, a száz szemű.

Az alkony keze mint szorgalmas cseléd,
 A ködöt folyton csak hinti szerte-szét.
 Szórja-szét, szana-szét, oh ! nincs irgalom,
 Nincs, ami kilátsszon, semmi fény-halom.

Emlékek városa jaj, de könnyes is,
 Hogy a köd minden fényt homályba visz.
 Száz édes szemed majd hiába nézem,
 Mert minden fekszik a köd alatt mélyen.

KOROM ZOLTÁN.